

Virág Benedek epigrammáiból

*Azt kérded-e, miért nem világos a versem,
Miért írok homályosan?
Miért nem akarom, ezt vagy azt, hogy érthessed,
Magyarábban itt kimondani?
Azért (neked mást szólni nem tudok mostan),
Mivel barátom vagy, Fidim.*
(Mentség.)

*Egy tyúkfi nagy fényességű gyöngyöt talált,
Melyet sokáig ide s meg oda hányt és vetett.
Az anya látta, mint vesződik fia, s reá
Kialtott: Hagyd oda; jobb biz egy tökmag
neked.*
(Tyúk és gyöngy.)

*Aesopus egy nagy tóhoz érvén, a halászt
Kérdé: Van-e sok hal itten? Egy sincs, mond
amaz.
Hogyhogy? Nagyok a kicsinyeket felfalták, s
mivel
Nem tudtak élni, magok is eldőglöttek.*
(Aesopus és halász.)

*Derék tavaszkor Pontyi, nagy hirű nevű
Poéta, a kakukmadártól kérdező:
Mikor fogynak meg a sok versgyártók? Mikor,
Mond a kakuk, Budán, vagy Pesten a zsidók.*
(Pontyi és kakuk.)

A muzsikus barát legendája

(3. folyt.)

Irta: Tarczai György

Szent Lőrinc kolostorának a templomában aznap maradt el először kétszáz esztendő óta a közösen végzett kompletórium. Másnap sem hangzott itt föl a közös zsolozsmák szaggatott éneke. Az öreg szerzetesek minden idejét a kolostorban maradt gyámoltalanok gondozása emésztette föl s Angelusz testvér Kelemennel együtt nyugtalanul járt-kelt a templomban, amikor csak szerét ejthette, hogy legalább lássa, ha már a rajta való muzsikálást megtiltották neki, talán mesterektől remekbe készült, Mátyás királytól rendjének adományozott hatalmas orgonáját. Kelemennek is olybá tűnt föl a templom mennyezetéig tornyosuló muzsikáló szerzőszám, ezer sípjával, ötsoros billentyűs polcával, mint valami eleven csoda, pedig csak remegését érezte, valahányszor szélzsákjának emelőrúdját taposta. Nem csodálko-

zott, hogy Angelusz testvér minduntalan ott lebzsel, simogatja, cirógatja kezével billentyűit, törölgeti ezüst-sípjait bőrdarabbal, amelyet övébe dugva hordott. Az orgonánál azonban most, hogy nem rendelték a háta mögé s a templomban, mióta él, talán először tekinthetett szét alaposabban, jobban bilincseltek le figyelmét a festett és faragott képek, amelyek a falak minden tenyérnyi helyét, az oltár fölött álló apró tornyokkal ékes szárnyasalmárium s a falak fülkéit ellepték. Különösen a mellékhajók oldalfalába vágott fülkékben álló életnagyságú színezett alakok nézésével nem tudott betelni, amelyek mind a pálosrend fehér habitusát viselték s mintha valósággal elevenek volnának, oly élénken fordultak a főoltár felé, amelynek szárnyas fülkéjében a boldogságos Szűztől jobbra-balra remete Szent Pál és Szent Antal hasonló módon színes, de jóval nagyobb hatalmas alakja állott. A faragott képek, amelyek a két oldalhajó alacsony fülkéiben sorakoztak, a pálosrend azon századok folyamán elhunyt tagjait ábrázolták, akik szent életükkel váltak ki, vagy akiket az Egyház a boldogok karába iktatott. A főoltárhoz legközelebb állott egymással szemben Zoreád és Szent Benedek, a nyitrai híres remeték, a következő két-két templompillér között boldog Vác és Salamon, tovább Lukács atya, kezében a hársfaággal, amellyel Nagy Lajos király színe előtt megjelent és Ferenc atya, kezét a mellette álló szarvas agancsán nyugtatva, amelyet csodás módon elfogott volt. Ezek után Tamás atya következett, aki Mátyás királynak jövendőlt s Özséb atya, végül boldog Báthory László, akinek szobrával szemben még üres volt a fülke, valamint a következő kettő is.

Hogy most alaposabban megnézte mindezeket a szobrokat, Kelemen kíváncsian sietett Angelusz testvér után. Azt akarta tőle megkérdezni, hogy hová tűntek az alakok az üres fülkéből. Amidőn azonban a főoltár mögé került, egészen megfélekedett szándékáról. Angelusz testvér a kórus végén álló orgona polcánál ült, keze gyorsan járt föl és alá a billentyűkön s a néma sietve lopózott az orgonaház mögé, gondolván, hogy a barát nem tudott ráakadni s ő így akaratlanul megszegte kötelességét. Túl-buzgóságában, anélkül, hogy megkérdezte volna, szükséges-e, a szélzsák emelőrúdjára lépett s lenyomta azt. Az orgona egyszerre elemi erővel bűgött föl. Angelusz testvér riadtan hagyta félbe játékát s rohant az orgonaház mögé.

— Ki hagyta meg, hogy idejőjj? — fakadt ki a néma ellen. — Avagy nem tudod,